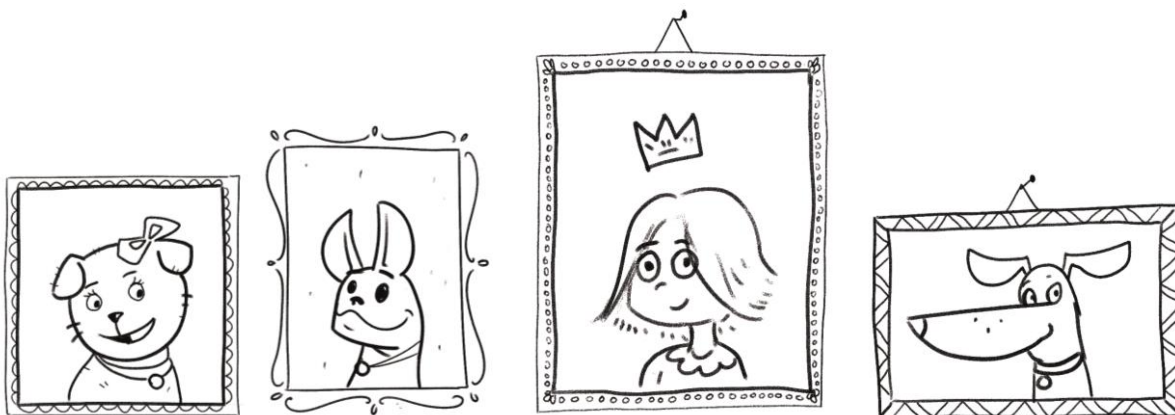

Jolita Zykutė

Kasdienės istorijos iš karalaitės Karolinos ir jos draugų gyvenimo apie dalykus, kurių greičiausiai esi patyręs ir tu

Karolina galėtų būti tavo sesuo. Deja, nėra, nors tikrai norėtų. Neturi ji nei brolio, nei sesers, tik geriausią draugą taksiuką Tapi, dvi pamaivas kalytes Fi ir Fifi ir dar Visų reikalų ministrą, kuris mergaitę vadina Jūsų Didenybe. Taip, ji yra tikra karalaitė, bet kitokia nei tavo pažįstamos princesės.

Užuot sėdėjusi soste ir valdžiusi karalystę, ji nuolat patiria įvairiausių nuotykių, kurie patiktų ir tau.

Knygoje „Kaip karalaitė Karolina pavydėjo ir kas iš to išėjo“ ji gelbėjo cirkan prieš savo valią pakliuvusius šunis, istorijoje „Kaip karalaitė iš grožio konkurso pabėgo“ Karolina paspruko iš pasaulio grožio konkurso supratusi, kad geriausias draugas daug svarbiau, nei būti gražiausiai pasaulyje.

Šį kartą prieš tavo akis ne Karolinos ir jos draugų nuotyčiai, o trumpos istorijos apie kasdienes, bet svarbius dalykus, kurių greičiausiai esi patyręs ir tu.

Kitu šriftu ir spalva tekste pažymėti sakiniai yra klausimai, kuriais Karolina ir jos keturkojai draugai norėtų išgirsti tavo nuomonę.

Interneto svetainėje www.KaipKaralaiteKarolina.lt rasite spalvinimo lapus ir žaidimus su istorijų herojais, nuorodas į video reportažus, kur vaikų ir paauglių psichologė Irma Ratautienė atsako į tėvams kylančius klausimus apie vaikų auklėjimą.

Kasdienė istorija apie kambario tvarkymą

Kol karalaitė Karolina buvo mokykloje, jos keturkojai draugai taksiukas Tapis ir kalytės Fi bei Fifi neleido laiko veltui – žaidė gaudynes. Paskui ardė Fifi šaliką, nes norėjo numegzti naują, bet susipainioję siūluose nusprendė, kad senasis šalikas dar geras. Po to ieškojo knygos apie dinosaurus ir išvartė visą lentyną, kol prisiminė, kad ji yra po Karolinos lova. Juk aną vakarą karalaitė jiems skaitė prieš miegą.

O tu turi naminį gyvūną? Ką jis veikia likęs vienas? Jei neturi, ką norėtum turėti?

Galėčiau ilgai pasakoti, ką trys šuneliai veikė tądien, kai staiga sukukavo sieninio laikrodžio gegutė.

- Valio, Karolina jau grįžta namo! - džiaugsmingai sušuko Fi ir Fifi, o Tapis joms pritarė skalydamas, tik staiga nuščiuvo. Kalytės pažvelgė, kodėl taksiukas toks tylus. Jis žiūrėjo į kilimą. O ten...

- Oi... – pratarė Fi.

Fifi pridūrė:

- Oi oi oi...

Ant kilimo buvo priraizgyta siūlų, kalnas knygų, pieštukų ir nežinia ko.

Tapis nerimavo:

- Jei nesutvarkysime, kol grįš Karolina, kitą dieną jos turėsime laukti koridoriuje, kur vienintelis darbas – graužti seną batą. Ten nebus nei knygų, nei žaislų. Greičiau tvarkykimės!

Kalytės porą siūlų kamuoliukų nunešė į vietą, staiga Fi tik brinkt ant šono ir pargriuvusi šaukia:

- Ai... kaip man skauda koją! Negaliu pajudėti.

O Fifi plumpt ir guli netoliese aimanuodama:

- Ajajai... ir man skauda koją.

Taksas apžiūrėjo Fi koją, tada Fifi ir tarė:

- Nieko nematyti. Ar tikrai skauda?

- Žinoma! - viena per kitą suriko Fi ir Fifi.

Tapis nepatikliai pažvelgė į jas ir pasakė:

- Gerai, tvarkysiu vienas.

Kaip manai, ar kalytėms Fi ir Fifi iš tiesų skauda koją?
Kaip atpažinti, kai kas nors apsimetinėja?

Tapis vis mesdavo akį į gulinčias Fi ir Fifi. Tos iškart imdavo dejuoti, kaip skauda koją, o kai tasai nusigrėždavo, šnibždėdavosi.

Taksiukas vėl pažvelgė į kalytes, o Fi ir Fifi jau saldžiai parpė. Tapis nutempė paskutinę knygą po lova ir griuvo į savo pintinę – vajė, kaip jis pavargo...

Ar dažnai tvarkaisi savo daiktus? Gal žinai kokį nors tvarkymosi būdą, kad nebūtų nuobodu?

Netrukus pasigirdo karalaitės Karolinos žingsniai.

- Man atrodo, kad kambarys tvarkingesnis, nei buvo prieš išeinant, - stebėjosi mergaitė. –
Tvarkėtės?

Taksiukas suvizgino uodegą.

Pamačiusi, kad Fi ir Fifi knarkia, karalaitė tarė:

- Užmigo iš nuovargio?

- Mhm... Ne visai. Joms koją skauda, gal dėl to miega? - spėliojo Tapis.

Karolina įtariai nusišypsojo:

- Aaa... Koją suskaudo, kai reikėjo tvarkyti, ar ne?

Taksiukas palinksėjo:

- Taip, todėl dirbau vienas.

Tuo metu Fi ir Fifi pramerkė akį, pamatė Karoliną.

- Man labai skauda koją, - liūdnai sukiauksėjo Fi.

- Ir man! Negaliu nė žingsnio žengti, – guodėsi Fifi.

- Liūdna, kad negaluojate. Pagulėkite, gal pagerės, – kalytes paglostė Karolina, tada kreipėsi į Tapij: - Ką gi, teks tik mudviem eiti į svečius.

- Į svečius? Mes irgi norim! Juk ten linksma, – Fi ir Fifi stryktelėjo iš vietos, lyg būtų sveikut sveikutėlės.

Tapis amsėjo:

- Bus labai labai linksma. Bet jums negalima judėti. Juk pačios sakėte.

Nutilusios Fi ir Fifi susižvalgė ir nukabinusios nosį vėl atsigulė. Ach, juk jos serga.

Ar Karolina teisingai elgiasi, kad į svečius nutarė eiti tik su Tapiu? Gal vis dėlto turėtų paimti Fi ir Fifi?

Kasdienė istorija apie tai, ką daryti, kai nežinai, kas pirmas?

Sode aidėjo kalyčių Fi ir Fifi barniai: „Aš pirma supsiuosi.“ – „Ne, aš.“ – „Ne tu, o aš.“ – „Ne, ne tu, o aš.“ – „Ne, aš!“

Karalaitė Karolina pažvelgė į taksiuką Tapį ir atsiduso:

- Ir vėl... Jos nuolat pešasi, kuri pirma.

Tada atsisuka į tave ir klausia: „Kaip manai, kodėl Fi ir Fifi nori būti pirmos? Ar ir tu visada nori pirmauti?“

Staiga Fi ir Fifi kūlvirsčiais įvirto pro duris, viena per kitą skųsdamosi:

- Ji neleidžia suptis. Aš pirma atėjau, - kiauksėjo Fi.

- Ne, tai aš pirma, - pyko Fifi.

Karolina klausėsi jų skundų, staiga išganingai pakėlė pirštą ir tarė:

- Sugalvojau! Kad žinotumėte, kuri pirma pradės, jums reikia išsiskaičiuoti.

Fi suriko:

- Skaičiuoti? Prašau: vienas, du, trys, septyni, devyni...

Ją pertraukė Fifi:

- Aš geriau moku skaičiuoti: vienas, du, septyni, dvylika, milijonas.

Karolina, Tapis ir tu kikenate. Kalytės atsisuka į tave ir klausia: „O tu pats moki skaičiuoti? Iki kiek? Pademonstruok.“ Ką tu joms atsakytum?

Karolina paaiškino:

- Išsiskaičiuoti ir skaičiuoti yra du skirtingi dalykai. Skaičiuotės yra linksmi skambūs eilėraščiai. Pavyzdžiui:

Drum drum drumbacelė,

Micė acė kumbacelė.

Micė a, micė bė,

Micè acè kum ba cè.

Taksiukas suvizgino uodegą ir pridūrė:

- Mano mėgstamiausia skaičiuotė yra ši: „Aus baus bus medaus, seną vilką bitės pjaus.“

Tapis klausia tavęs: „O kokia skaičiuotė tau labiausiai patinka? Iš kur ją moki?“

Fi ir Fifi sutrikusios dėbtelėjo į Karoliną:

- Nori, kad, užuot kovojusios dėl pirmumo, viena kitai deklamuotume šiuos juokingus eilėraščius? Laimės ta, kuri daugiau jų mokės?

Karalaitė papurtė galvą ir paaiškino:

- Jeigu ko nors nepasidalijate, išsiskaičiuokite ir žinosite, kuri šįkart bus pirma. Tai lyg žaidimas.

- Aaa... toks žaidimas. Gal ir geras dalykas? – mažliai tarė Fi.

- Žaidimai man patinka, – pritarė Fifi. – Vadinasi, kai norėsim žinoti, kuri pirma supsis, išsiskaičiuosime. Tai eime į lauką suptis!

Kai abi kalytės pribėgo prie durų, pasigirdo:

- Aš pirma!

- Ne, aš!

- Išsiskaičiuokite, - draugiškai priminė Tapis.

- Aus baus bus medaus, seną vilką bitės pjaus, – skaičiavo Fi ir, surikusi: „Aš, aš pirma!“, nūrė pro duris, o Fifi ją sustabdė:

– Iki laukųjų durų dar eisime pro ketverias duris. Vadinasi, prie kitų aš galiu būti pirma.

Fi susimąstė:

- Kol pro tiek durų eisime skaičiuodamosi, lauke sutems ir negalėsime suptis.

- Nieko tokio, - sukikeno Fifi, - šitas naujas skaičiuočių žaidimas man patinka labiau nei suptis.

- Man irgi, - džiaugėsi Fi.

Viskas nurimo, o Karolina tavęs klausia: „Kaip dar galima išspręsti ginčus?“

Kasdienė istorija apie tai, kai ko nors bijai

Kalytės Fi ir Fifi sėdėjo drabužinėje. Fi žiūrėjo į batus persiaunantį berniuką ir staiga tarė:

- Gal vagys iš jūsų namų pavogė kojines, kad visą savaitę mūvi tas pačias, kurios baisiai smirda?

Berniukas papurtė galvą:

- Ne... mama išvyko koncertuoti.

- Išvažiuodama išsivežė visas kojines? – išpūtė akis Fi ir pasisukusi į Fifi pareiškė: - Aš visada žinojau, kad fortepijonu skambinantys žmonės yra keistuoliai.

Vaikas aiškino:

- Prieš išvykdama mama išskalbė kojines ir padžiovė palėpėje. Kai ryte tėtis paliepia užsimauti kojines, aš užsimaunu. Bet tas pačias kaip užvakar ir užužvakar. Nes palėpėje tamsu ir... baisu.

Fi ir Fifi susižvalgė. Tamsios palėpės nepatiko ir joms.

O tau? Kokių vietų nemėgsti?

Fi berniuko paklausė:

- Tavo tėtis yra drąsiausias gaisrininkas mūsų karalystėje, bet bijo eiti į palėpę?

- Tėtis nebijo. Bijau tik aš, - prisipažino vaikas.

- Pasakyk, kad bijai, tegul jis ir atneša.

Berniukas dar labiau susigūžė:

- Bijau jam pasakyti, kad bijau.

Fi ir Fifi nuščiuvo. Pamąstė, o tada Fi prabilo:

- Visi ko nors bijo. Aš, pavyzdžiui, bijau dulkių siurblio, kad manęs neprarytų.

Fifi nedrąsiai pridūrė:

- Aš bijau, kad dulkių siurblys neprarytų Fi, o tada ir manęs.

Kalytės žvelgia į tave ir tyliai klausia: „O ko tu bijai?“

Fi pareiškė:

- Netgi drąsiausi žmonės ko nors bijo.
- Mano tėtis nebijo nieko, – nesutiko berniukas.

Fi ir Fifi kraipė galvas, svarstydamos, ką atsakyti, pasiginčijo, o tada Fi tarė:

- Visi žmonės buvo vaikai ir ko nors bijojo. Jeigu netiki, paklausk tėčio.

Berniukas sumirksėjo. Ne, negali būti. Jo tėtis niekada nieko nebijojo.

Fi neketino pasiduoti:

- Kaip gali žinoti, jeigu nepaklausei? Imk ir paklausk. Sutarta?

Berniukas palinksėjo ir apsiavęs batus išėjo laukan.

Po savaitgalio Fi ir Fifi vėl rūbinėje susitiko su tuo tamsos bijančiu berniuku. Jis nusiavė batus, ir kalytės pamatė švarias kojines. Fi džiaugsmingai sukiauksėjo:

- Maudeisi su kojineimis ir jos miegant išdžiūvo, todėl tokios švarios? O gal naujas nusipirkai?

Berniukas sukikeno:

- Ne, jos iš palėpės.
- Oho... Užlipai? Vienas?

Jis papurtė galvą:

- Paklausiau tėčio, ko jis bijojo, kai buvo mažas. Turėjo pagalvoti, kol prisiminė, kad bijojo tamsos. Tada paklausė, ar ir aš bijau. Kai prisipažinau, jis, ko gero, pats suprato, kodėl mūsų nešvarias kojines, ir mane palydėjo į palėpę.

Prisėlinusi prie tavęs Fi sušnibžda tau į ausį: „Kaip manai, ką darė to berniuko tėtis vaikystėje, kad nustojo bijoti ir tapo drąsiausiu karalystės gaisrininku?“ Ką jai atsakytum?

Tada berniukas paaiškino:

- Kai tėtis augo, jo baimė mažėjo. Visiems vaikams taip būna. Ir dar jis sakė, kad net bijodamas tamsos esu labai drąsus. Nes tik drąsūs vaikai gali kalbėti apie tai, ko bijo.

- Tai dabar tavo tėtis nieko nebijo? – smalsavo Fi ir Fifi.

- Bijo, nes bijoti yra normalu. Tačiau man atrodo, kad kartais jis bijo visiškų niekų, pavyzdžiui, kad vienas išbėgsiu į gatvę ir papulsiu po automobiliu. Koks kvailys turėčiau būti, kad staiga šokčiau į gatvę? Nežinau, kaip jūs, o aš nenorėčiau atsidurti ligoninėje, - pasakė berniukas.

Fi, Fifi papurtėte galvas (tu irgi), kad tikrai nenorėtumėte atsidurti ligoninėje, geriau žaisti gaudynes. Tai ir žaidėte.

Kokius žaidimus labiausiai mėgsti žaisti tu?

Kai prisižaidėte, prie tavęs priėjusi Fifi baksteli nosimi į koją ir sukiauksi: „Tu irgi paklausk savo mamos ir tėčio, ko jie bijojo, kai buvo maži. O gal net ir dabar ko nors bijo?“

Kasdienė istorija apie tai, ko nenori prisipažinti

Kalytė Fi pabudo anksčiau nei paprastai ir tingiai pasiražė ant raudono šilko pagalvės, bandydama prisiminti, ką sapnavo. Sapnas buvo nuostabus: kambaryje ant stalo stovėjo vazelė su sausainiais ir saldainiais. Šalia nebuvo jų šeimininkės karalaitės Karolinos, kuri draudžia valgyti saldumynų, nes jie neva kenkia šunims.

Kaip manai, ką sapne padarė Fi?

Kokius saldumynus tu labiausiai mėgsti?

Dar kartą pasidžiaugusi sapnu, Fi žvilgtelėjo į kalendorių, kabantį ant sienos tiesiai jai prieš nosį. Kaip kas rytą nubraukė jame dar vieną skaičių – taip skaičiavo, kiek dienų liko iki gimtadienio, o tada patenkinta tarė savo draugei Fifi:

- Mano gimtadienis jau rytoj!

Toji tylėjo. „Dar miega“, - nusprendė Fi ir labai nustebė, kad Fifi pagalvė tuščia. „Taip anksti pabudo? Kodėl?“ – spėliojo ji, kai išgirdo triukšmą kitame kambaryje. Fi pribėgo prie durų ir sustojo. O gal ten ne Fifi? Gal ten vagys?

Ką jos vietoje darytum tu?

Smalsumas nugalėjo. Kalytė pastūmė duris ir įslinko vidun. Po didžiuoju krėslu kažkas krebždėjo, ir tas kažkas buvo Fifi. Ji atidarė žalią metalinę dėžutę ir įdėjo į ją sausainį. Iš kur gavo? Vakar, kol Karolina svečiams skambino fortepijonu, Fi ir Fifi nudžiovė nuo stalo po sausainį ir iškart surijo. Sausainis buvo toks skanus, kad jį prisiminusi Fi net apsilaižė ir tuoj pat supyko: „Begėdė Fifi! Vakar pačiupo ne vieną, o du sausainius. Ir man nesakė!“

Tuo metu Fifi uždarė dėžutę, ją įdėjo į pintinę ir pastūmė po krėslu. Dar kartą apsidairiusi, ar niekas nemato, spruko pro duris. Fi tūnojo pasislėpusi už stalo. Vos Fifi išėjo, Fi nusprendė patikrinti, ko dar yra slėptuvėje.

O ką jos vietoje darytum tu?

Jergutėliau... Ten buvo vakarykštis sausainis. Dar saldainis raudonu popierėliu. Kaip tik po tokius du saldainius jiedvi aną savaitę nudžiovė nuo Visų reikalų ministro stalo. Kad pasisavino neatsiklaususios, kalytės nesuko galvos – dėl dviejų saldainių pasaulis nesugrius.

Ar ir tu taip manai, kad nieko tokio, jog kalytės ima saldumynus neatsiklausdamos, nors karalaitė Karolina draudžia smaližiauti?

Fi vėl apsilaižė, prisiminusi saldainio skonį. Negi ir tada Fifi pačiupo daugiau nei Fi? Dėžutėje buvo dar keli sausainiai. Jei Fi atmintis nemelavo, po tokį sausainį jos nušvilpė praėjusią ir užpraėjusią savaitę. Jie irgi buvo labai gardūs. Fifi paėmė jų daugiau ir vėl nepasakė?

Uždariusi dėžutę Fi įdėjo ją atgal į pintinę ir pastūmė po krėslu taip, kaip buvo padariusi Fifi. Tada vogčia iššliukino iš kambario. Ne, ji neprisipažins, ką rado.

Ką darytum tu?

Kalytė griežė dantį, kad Fifi, ko gero, jau seniai slapukauja ir elgiasi negarbingai – juk jos sutarusios imti tik po vieną sausainį ar saldainį, kad niekas nepastebėtų, o Fifi ima daugiau, taip apgaudinėdama ne tik karalaitę ar Visų reikalų ministrą, bet ir Fi. Ach... kaip Fi pyko.

Ar jos vietoje supyktum?

Fi visą dieną stebėjo Fifi. Toji elgėsi lyg niekur nieko. Fi sutriko – o gal ji tik sapnavo Fifi ir slėptuvę? Gal Fifi jos neapgaudinėja? Nors ne, ji gerai prisimena žalios dėžutės kvapą. Fi buvo taip susirūpinusi, kad net pamiršo, jog rytoj jos gimimo dieną.

Vakare išgirdusi, kad Fifi jau knarkia, Fi ryžtingai patraukė į kitą kambarį – trūks plyš turi išsiaiškinti, ar sapnavo, ar Fifi tikrai sukčiauja. Taigi, kalytė ištraukė pintinę iš po krėslu ir nustebo, kad dėžutė jau aprišta kaspinu. „Matyt, aprišo, kad niekas neatidarytų“, - nusprendė Fi. Tik kaspinas jos nesulaikys. Fi atrišo jį ir atidarė dėžutę. Saldumynai... Tai ne sapnas!

Fi piktai suvizgino uodegą ir nusprendė: „Fifi mane apgaudinėja. Reikia ją nubausti.“

Tada kapt ir nubaudė - suėdė viską, ką rado. Užrišo kaspiną, dėžutę įdėjo į pintinę ir vėl pastūmė po krėslu. Fi nutipeno prie savo pagalvės ir plumptelėjo ant šono. „Gal ir nubaudžiau Fifi, bet nuo tiek saldumynų man skauda pilvą“, - dūsavo ji.

Ar tau kada nors yra skaudėję pilvą per daug prisivalgius saldainių ir sausainių? Ką tada darei?

Fi sunkiai užmigo, nes galvojo, ką darys Fifi, pamačiusi, kad jos slėptuvė tuščia. Ji jokių būdų neprisipažins. Tegul spėlioja, kas taip padarė.

Kitą rytą vos pramerkusi akis Fi pamanė, kad dar sapnuoja. Jai prieš nosį stovėjo žalioji dėžutė su kaspinu. Pamačiusi, kad draugė pabudo, Fifi šoko ant jos linksmai kiauksėdama:

- Su gimtadieniu, Fi. Nežinojau, ką tau padovanoti, todėl tiesiog išsaugojau nugvelbtus saldumynus. Juk tu juos taip mėgsti!

Fi negalėjo patikėti savo ausimis:

- Tu jų nevalgei? Juk tokie skanūs...

- Skanūs! Bet tavo gimtadienis svarbiau, – šypsojosi Fifi. - Nenori paragauti?

Fi sumurmėjo:

- E... paskui... - ir pati tuo metu svarstė: „Jei atidarysiu dėžutę, Fifi pamatys, kad ji tuščia. Oi ne... geriau nereikia.“ Jai buvo gėda ir graudu. Fifi taip dėl jos stengėsi. „Fifi yra tikra draugė, o aš?“ – mąstė Fi, kai susirinkę gimtadienio svečiai žaidė slėpynes.

Tada ji pribėgusi užšoka tau ant kelių ir sušnibžda į ausį:
„Ką man dabar daryti? Prisipažinti Fifi, ką padariau? Ar ne?“ Ką tu jai patartum?

Kasdienė istorija apie tai, ką daryti, kai kiti nenori žaisti tavo žaidimo

Taksiukas Tapis spoksojo pro langą. Vėl pila kaip iš kibiro. Ir taip visą savaitę! Kalytės Fi ir Fifi tingiai vartėsi ant raudonų šilko pagalvių.

- Negaliu pakęsti lietaus, – dūsavo Fi.

- Ir aš noriu saulės! – jai pritarė Fifi. – Ką veikti? Gal dar pamiegoti kaip iki šiol? Juk vis tiek lyja...

Tada Tapis atsisuka į tave ir klausia: „Ką darai, kai lyja?“

Taksiukas sušuko:

- Sugalvojau! Galime žaisti, kad šviečia saulė.

- Jis nuo lietaus kvanktelėjo, - Fifi sušnibždėjo Fi į ausį.

- Lempa palubėje bus mūsų saulė, o mes žaisime, kad sode gaudome vienas kitą, - paaiškino Tapis.

- Taip, žaiskime, kad šviečia saulė, - apsidžiaugė Fi. - Aš važiuosiu prie jūros ir gulėsiu paplūdimyje.

- Aš irgi gulėsiu paplūdimyje, - pritarė Fifi. - Atsinešiu rankšluostį.

Taksiukas išsižiojo:

- Vėl gulėsite? Juk ir taip nuo savo pagalvių nepakylate...

Fi ir Fifi atšovė:

- Gulėsime, bet šįkart saulėkaitoje.

Netrukus Fi ir Fifi grįžo nešinos paplūdimio rankšluosčiais, pasitiesė juos ant grindų ir atsigulusios išsišiepė:

- Kaip gera gulėti saulėkaitoje.

Tapis žvelgė į besivartančias kalytes ir rimtai pyko:

- Kiek dar ruošiatės gulinėti?

Fi nusižiovavo:

- Kol pradės lyti.

Tapis pasėdėjo prie Fi, tada prie Fifi, o tos lyg tyčia į jį nekreipė dėmesio. Taksiukas vis labiau ir labiau siuto.

- Judvi tyčia mane erzinate ir nenorite kartu žaisti?

Fi apsvirtė ant kito šono, o Fifi pareiškė:

- Neužstok saulės. Ant manęs krenta šešėlis, per tave nelygiai įdegsiu.

Ką Tapio vietoje darytum tu?

– Rrrrr, – niršo Tapis, bet pasitraukė. Liūdnas ir piktas palindo po stalu, užtiestu staltiese. Patūnojo kelias minutes ir staiga postalėje pamatė savo mėgstamą oranžinį kamuoliuką. Bakstelėjo nosimi, tas išriedėjo iš po stalo.

- Bėgi nuo manęs? Tuoju tave pagausiu, – Tapis bandė pagriebti kamuoliuką, bet tas ir vėl išsprūdo, atsitrenkė į sieną ir nuriedėjo į kitą pusę. Taksiukas šoko ant jo. Veltui – kamuoliukas vėl išsprūdo. Tapis gaudė kamuoliuką, kai nustverdavo purtydavo sugriebęs dantimis, kol tasai nuo jo vėl pabėgdavo.

Fi ir Fifi tebetįsojo. Paskui pakėlusios galvas pasižiūrėjo, kodėl taksiukas nebeįkalbinėja jų žaisti kartu. Tapis dingio. Fi ir Fifi net atsisėdo – kur jis? Staiga taksiukas išlindo iš po sofos, įsitvėręs kamuoliuką. Kalytės kaip pagal komandą plumptelėjo ant rankšluosčių paslikos.

- Mes deginamės... Netrukdyk mums.

Tačiau Tapis vėl buvo po sofa. Tada vėl po stalu. Kamuoliukas pirmas, o taksiukas iš paskos.

Supratusios, kad Tapis į jiedvi nekreipia dėmesio, Fi ir Fifi susiraukė. Patylėjo stebėdamos, kaip jis patenkintas laksto paskui kamuoliuką. Fi sumurmėjo Fifi į ausį:

- Man nusibodo gulėti.

Fifi pritarė:

- Taip... Neįdomu.

Neištvėrusios kalytės priėjo arčiau ir Fi paklausė:

- Ką veiki?

Taksiukas džiaugsmingai sulojo:

- Žaidžiu gaudynes.

Fifi nesuprato:

- Vienas? O kodėl nežaidi su mumis?

Tapis išsišiepė:

- Jūs deginatės paplūdimyje.

Fi pribėgo prie jungiklio, išjungė šviestuvą palubėje ir tarė:

- Saulė dingo. Degintis negalime. Žaiskime gaudynes. Tai linksmiau.

Tapis sulojo:

- Žaiskime!

Kai visi prisilakstę prigulė ant kilimo, Tapis klausia tavęs: „O ką tu darytum, jei draugai nenorėtų žaisti to žaidimo, kuris patinka tau?“